

Ny serie af ARNE DAHL

Du har fortalt, at SKYGGEZONE startede med, at du så et billede for dig – hvilket billede?

Billedet af en mand og en kvinde på hver sin side af et forhørsbord, et intensivt forhør med et magtforhold som langsomt forskydes og vendes på hovedet. Begge personer var ukendte for mig. Det gik op for mig, at jeg var nødt til at finde en ny og anderledes vinkel for at kunne give mig i kast med den scene for alvor.

Hvordan var det at skrive en krimi for første gang uden nogle af personerne fra A-gruppen? Savnede du dem?

Jeg kunne indimellem godt savne trygheden i at kende mine personer ud og ind. Men hele pointen denne her gang var at begive mig ud på lidt mere usikker grund og ikke rigtigt kende mine hovedpersoner. Jeg skulle lære dem at kende efterhånden.

Vi møder en ny hovedperson, Sam Berger. Hvordan vil du beskrive ham?

Lidt den strissertype, som jeg før har undgået, den ensomme, privat mislykkede person, der kun lever for sit arbejde, har en sær hobby og drikker lidt for meget. Det var præcis den type, jeg nu ville ind under huden på. Det uventede var, at jeg hen ad vejen begyndte at synes vældig godt om ham.

Du har tidligere skrevet meget om politik og samfundets tilstand i dine bøger, men det gør du ikke så meget denne her gang. I stedet er det menneskelige relationer, f.eks. mobning, der er omdrejningspunktet?

At skrive litteratur er altid at vælge – og at vælge fra. I takt med at min globale og politiske orientering voksede, måtte jeg fravælge mere og mere af det indre liv, af psykologi, af nærhed. Derudover fik jeg faktisk nok af at skrive om en omverden, der blev gradvist mere uudholdelig. Man kan nok kalde SKYGGEZONE en vending indad. (Men samtidig må jeg jo erkende, at der findes mere end nogensinde at skrive om derude, min samtidspolitiske interesse er egentlig bare vokset i takt med verdens uro.)

Bogen slutter jo mildest talt med en cliffhanger! Vidste du, at det skulle slutte sådan, da du skrev bogen? Og vidste du, hvordan du ville fortsætte i den næste bog?

Jeg smed så mange af mine sikre kort væk som muligt, jeg ville ud på gyngende grund igen. Det betød også, at selve skriveprocessen blev en anden. Tidligere planlagde jeg strukturen ned i mindste detalje, denne her gang havde jeg kun en vag anelse selv, og så måtte det udvikle sig, som historien krævede det. Jeg havde faktisk overhovedet ikke planlagt så kraftfuld en cliffhanger, men undervejs åbenbarede en parallel historie sig, og først hen imod slutningen vidste jeg, hvordan jeg skulle fortsætte i den næste bog (som jeg sidder og skriver netop nu.)

